

יום טוב פרק רביעי ראש השנה

לד.

עין משפט
גור מצוה

נו א טוועט אים מי
תקפת ספק ח:
גה ב מיי סיי סתא
שפר הל' ב טווע
א"מ סי' תקל ספק ב:

הגהות הב"ח
(6) גמ' ולידך דרב תתא
מדעי קרא בברייתא:

גליין הש"ס
רש"י ד"ה ה"ק אי לא
גייה שיה בו' בלומר
פספסו. עיי' סוכה דף לא
פ"א דר"י ד"ה לא תפקין
ל"ע:

לעזי רש"י
קומפלייט
(קומפלייטין)
קולות עצבים
רשידידיה ליל
(עלילת קברים):

רבינו חננאל

ואל תמורו הכיב דבדברי
לחא סתן, והוי חכ' כדברי
כולן עושין זה היה, דבברי
לחא דתרווייהו תרועה היא,
ונהני העם לעשות תשרית
תשרית תשרית שלש פעמים,
וכא ר' אבהו וצאצא עיריות
תקנין תשרית ואחרים
(הוי תוקעין תשרית), ואצ"ט
שגם שלשה שבירים תרועה
היא, ואחרים היו תוקעין
תשרית, ודומה שפסוק
ספק עשר כ"ד, שהיו
אומרים אם התשרית הוא
אחת, ור' תמימין כ"ן
התשרית השני, תשרית
והתשרית, ומקין שיהו
עושין תשרית תשרית
תשרית, וכן תרית תרית
תרית, וכן תשרית תשרית
תשרית, ואמר איהו מן
דראי עשורו כלי הפסקה
ביניהן ואצ"ט שכולם
תרועה הם, השלים ביניהם
שהיו הכל נתקן מתרג
אחד ולא היראה חלוקה,
ואמר להן מכל מקום
נמצאו תקיעות זו אחד
זו כלי הפסקה כתיבם,
ולפיכך נהנו הכל כמתרג
הזה לתקוע ויזכר כמו
שתיקו ר' אבהו, ועליהן
ספרן התקוע ברכת
התקיעה, ואצ"ט שאינו
על סדר הברכות, וצבור
צריכין לתקוע על סדר
הברכות, מיהו ברכות און
מעבכת אותן התקיעות,
ומפני שכבר יצאו
הצבור ידי חובתן, לפיכך
נהנו לתקוע במלכיות
תשרית, בכוונות תרית
ובשופרות תשרית, להודיע
שהכל אחד זה, והכל
יצאו ידי חובה ולא
נשאר בידם ספק, והוא
דאמר ר' יוחנן שמע

תלמוד לומר ותקעסס. והדר תרועה: שאין ס'ל שנים. וכבר אמר
ותקעסס תרועה ונסע ממנה פלוני כי הדר אמר ותקעסס תרועה
ונסע ממנה פלוני פשיטא דשנית היא: ספסא תקיעה שניה לה, והכי
קאמר ותקעסס תקיעה שנית לתרועה: ה"ג ושלא תרועות נאמרו
בר"ה שצמון זכרון תרועה והעברת
שופר תרועה יום תרועה יהיה לנס
ושמי תקיעות לכל אחת ואחת מניני
למדיו לר"ה שלש תרועות וש
תקיעות שמים מדברי תורה ואחת
מדברי סופרים והעברת שופר תרועה
צמון זכרון תרועה מד"מ יום
תרועה יהיה לנס לתלמודו הוא צא
רני שמואל בר נחמני אומר אחת
מד"מ ושמים מד"מ והעברת שופר
תרועה מד"מ צמון זכרון תרועה
ויום תרועה יהיה לנס לתלמודו הוא
צא מלי לתלמודו הוא צא וכו':
שמים מד"מ. מרי קראי דרוש למנינא
כדקתני ואולי והעברת שופר תרועה
צמון זכרון תרועה מד"מ כלומר
מכאן נלמד שמים יום תרועה יהיה
לנס לא מדרשה למנינא שהיה
לתלמודו הוא צא מופנה לג"ש שדש
תרועה תרועה לג"ש אלא סופרים
אמרו כדי להשוות מלכיות זכרונות
ושופרות ותקיעות: רבי שמואל
בר נחמני אומר כו' מאי לתלמודו הוא
צא. בשלמא חד לג"ש אידך למאי:
לא משמע ליה. למדש מיניה פשוטה
לפניה: דרך הפערסו. למעטני
הפכו ומקע צו דלאמרן (לשל דף טו):
ניעבדיה ביד. ואי לאו דהדר כמביה
לא הוה משמע מעבירו לשון תקיעה:
גמספא ליה. ועבד מרזיביו: ודלא
גנוחי הוא. ואין לך לעשות תרועה בין
יבנות וקא מפסקא תרועה בין
שברים לפשוטה שלאחריה: ודלא
ילולי פיה. ואין לנו שברים וקא
בפסקי שברים דקשר"ק דר' אבהו
בין תקיעה ראשונה לתרועה ואין
כלל פשוטה לפניה: ברישא גנוחי גנת.
גיחות ארוכות קומפלייט"א בלע"ז:
והדר מילול. רזיביו בלע"ז:
משע

שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן אחת מוד"ת ושתיים מדברי סופרים והעברת שופר תרועה מוד"ת שבתון
זכרון תרועה ויום תרועה יהיה לכם לתלמודו הוא בא מאי לתלמודו הוא בא מיבעי' ביום ולא בלילה
ואידך ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה מביום הכפורים או (ביום) הכפורים יליף נגמור נמי מיניה
לפשוטה לפניה ופשוטה לאחריה והעברת תעבירו לא משמע להו אלא מאי דרשי בהו והעברת כדרב מתנא
דאמר ר' רב מתנא תעבירו ביד לא מצית אמרת דגמר עברה עברה ממושה כתיב הכא והעברת שופר
(6) בריכוריה תעבירו ביד לא מצית אמרת דגמר עברה עברה ממושה כתיב הכא והעברת שופר
תרועה וכתיב תנא ויצו משה ועבירו קול במונה מה להלן בקול אף
כאן בקול ולהאי תנא דמיתרי לה ממדבר אי מה להלן הצוצרות אף כאן
הצוצרות ת"ל תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו ה"א זהו חג שהחדש
מתכסה בו הוא אומר זה ר"ה וקאמר רחמנא שופר אתקין רבי אבהו
בספרי תקיעה שלשה שברים תרועה תקיעה מה נפשך אי ילולי ליל לעביד
תקיעה תרועה ותקיעה ואי גנוחי גנת לעביד תקיעה שלשה שברים
ותקיעה מספא ליה אי גנוחי גנת אי ילולי ליל מתקוף לה רב עיריא
שלשה שברים בין תרועה לתקיעה דהדר עביד תקיעה תרועה ותקיעה מתקוף לה רבינא
ודלא גנוחי הוא וקא מפסקא תרועה בין שברים לתקיעה דהדר עביד תשרית אלא רבי אבהו
מאי אתקין אי גנוחי גנת הא עבדיה אי ילולי ליל הא עבדיה מספא ליה דלא גנת וילולי אי הכי
ליעבד נמי איפכא תקיעה תרועה שלשה שברים ותקיעה דלא ילולי וגנת סתמא דמילתא כי מתרע
באניש מילתא ברישא גנת והדר ילולי: תקע בראשונה ומשך בשניה כשתיים: אמר רבי יוחנן שמע

אתשע

הא כחן לן כחמה מקומות
דיום הכפורים נחדש השבועי הוא והכל יו"כ כתיב: והעברת.
פשוטה משמע העברת קול אחד: כיו"כ מעבירו. הכי העברה
תחילה וסוף תרועה כתיב בינתיים: ומנין שלש של שלש מנין
דהך פשוטה לפניו ולאחריה תרועה
נחלמע עבדין תלמא זמני למלכות
תל וולכוונות תל ולשופרות
תל: תרועה תלמא זמני
לכל אחת פשוטה לפניו ופשוטה
לאחריה: ומנין ליתן אם האומר של
זה זכר כו'. לפי שלש תרועות
הללו לא נאמרו נמקס אחד שהמים
נאמרו כראש השנה והאחת כיוכל
מנין ליתן האמרו כראש השנה
כיוכל וליתן האמורה כיוכל בר"ה
שהו כאן וכן שלש: שני שני
לג"ש. נאמר בר"ה שדש השבועי
ונאמר כיוכל והעברת שופר תרועה
חדש השבועי: וספא מעיקרא איסי
בתיקשא. נלמד זה מה מנין
שצופר לפשוטה לפניו ולאחריה
גמר ר"ה מיוכל בתיקשא לדין ת"ל
חדש השבועי אלא להקיש כל
תרועות של דש השבועי שהו שום:
ולסוף גמר כג"ש. ליתן האומר של
זה זכר הו נמי מימי בתיקשא דלי
כדכתיבן שהו שמים בר"ה ואחת
כיוכל לין תרועות של דש השבועי
שום: ה"ק אי לאו ג"ש. אי לא
נאמרה ג"ש זו למשה מסיני לדונה
היינו מנא הכל בתיקשא * כלומר
מעלמנו: והאי ספא מייפי לה ממדבר.
שמה פשוטה לפניו ופשוטה לאחריה:
תקיעה בפני עממה כו'. דלא מימא
תל הוא והכי קאמר היו תוקעין
תרועה אלא ה"ק ותקעסס תקיעה
ואחריה הריעו תרועה: או אינו
אלא. אחת היא והכי קאמר היו
תוקעין תרועה: כשפא אומר
ספקו ולא פריעו. מכלל דמסקנת
מתקעו ומריעו קאמר ומרועה
לא קרי לה תקיעה הכי על
כתיב תקיעה בפני עממה כו':

אז אינו אלא אחת היא.
תרועה אחת היא.
מנא חתן לן ותל סתין
לשון תרועה תרועה ת"ל
תרועה תקיעה. נלמד
אחד תרועה תקיעה שום.
דרך העברת.
ספסל מעבירו כשפא
כססה מתיים ועביר כו'.
שהחדש מתכסה בו.
לחוקיק. כתיב תשרית לפני
מעבד ועברת לנו מות.
לפי שקטנה היא סתן
לחוקיק (עירי ת).
סלנטה אינה נחלת עולל
לכל העולם דכתיב דש
כססה (מנהגין יא).
סלנטה מתכסה בו שניה
נחלת לכל אדם אלא
תשרית ליושבי מות
וערית ליושבי מעבד.
דלאמר (עירי כו) שברים
וארבע שעות מתכסה
סיהל (עירי ת). הוי
אומר זה ר"ה. שנה
נחלת דש. אלא מאי חתים
כחלמץ תרועה ס' ומהדרין
שום דלל שאר יריש כתיב
מתלמא סלנטה נחלתם
ניחלת לכל מקום וביצה
שום. כססה לים מננו.
לחיתם קלי, תקעו תרועה
סלנטה שופר כשפא
מתכסה ביום חתו שום.

- (6) זכרם סא. סהדרין
מנא. (7) וסוכה גנ:
(8) (ליל מתיים) ד' (לשל
(9) (לשל ת. יס).
(10) ומנין ליתן עדי למי
לג: (11) ופ"ק ס"ן לסס.
(12) כפ"א ספא: ולפניה.

תורה אור השלם

- 1. והעברת שופר
תרועה בחדש השבועי
בעשור לחדש ימים
הפסחים תעבירו שופר
ככל ארבעם.
ויקרא כה ט
2. דבר אל בני ישראל
לאמר בחדש השבועי
באחד לחדש יהיה לכם
שבטון זכרון תרועה
מקרא קדש.
3. ובחדש השבועי
באחד לחדש מקרא
קדש יהיה לכם כל
מלאכה עבדה לא
תעשו יום תרועה יהיה
לכם. כבוד כו ט א
4. ותקעסס תרועה
ותסעו המנוחות תחיתם
קדושה. כבוד כו ט
5. ותקעסס את הקהל
תקעסס ולא תריעו.
כבוד כו ט
6. ותקעסס תרועה
שנית ונסעו המנוחות
החיתם תוקעת תרועה
ותקעו למסעיהם.
כבוד כו ט
7. ודעו משה ויעבירו
קול במצפה לאמר איש
ואשה אל יעשו עוד
מלאכה לתרועות הקדש
ויקלא העם מרובא:
שמות לו י
8. ותקעו בחדש שופר
בכסה ליום חגנו:
תהלים ט ד

מוסף רש"י

אז אינו אלא אחת היא.
תרועה אחת היא.
מנא חתן לן ותל סתין
לשון תרועה תרועה ת"ל
תרועה תקיעה. נלמד
אחד תרועה תקיעה שום.
דרך העברת.
ספסל מעבירו כשפא
כססה מתיים ועביר כו'.
שהחדש מתכסה בו.
לחוקיק. כתיב תשרית לפני
מעבד ועברת לנו מות.
לפי שקטנה היא סתן
לחוקיק (עירי ת).
סלנטה אינה נחלת עולל
לכל העולם דכתיב דש
כססה (מנהגין יא).
סלנטה מתכסה בו שניה
נחלת לכל אדם אלא
תשרית ליושבי מות
וערית ליושבי מעבד.
דלאמר (עירי כו) שברים
וארבע שעות מתכסה
סיהל (עירי ת). הוי
אומר זה ר"ה. שנה
נחלת דש. אלא מאי חתים
כחלמץ תרועה ס' ומהדרין
שום דלל שאר יריש כתיב
מתלמא סלנטה נחלתם
ניחלת לכל מקום וביצה
שום. כססה לים מננו.
לחיתם קלי, תקעו תרועה
סלנטה שופר כשפא
מתכסה ביום חתו שום.